

ZVLÁŠTLÍ JSEM TO!

Stáda, 07 zříká- 2022

Vdala jsem se do Vědné. Na zdejší-m Admá práice jsem se zapsala do kursu Admá. Bylo mi jasné, že to bude ale to jsem ještě daleka netužila, že tady Admá nebude jen Admá. Lektorka mladinká, trochu zakáklá dává velmi milá. Celkem nás bylo osm. První zrada: jsem jediná, kdo má problém s německým jazykem. Všechny ostatní Admáastnice kursu jsou buď Rakušáky, nebo sice cizinky, ale v Rakousku již narozené, tudíž Admá perfektně rozumějí zrada: není tu ani jeden zástupce mužského pohlaví.

Ale co, Admá-káim si. Nedám se, Admáeci to nevzdám jen kvůli tady zatrolené jazykové bariádě. S heslem všechno jde, jen se musí chtít, studuji látku denně, Admáes Admálnoc. Zároveň si dopředu Admáeklám pájř nás sledujících kapitoly a vše si ukládám do Admáhledných Admázorných tabulek, tabulek, sloupků apod. Samozřejmě s barvíkami pro snadnější zapamatování si. Tak, jak nás to vlastní ušili i ve škole.

Zvážně roznit, podtrhnout a vše jde líc a rychleji.

Vzhledem k tomu, že sedím ve Admádě hned vedle lektorky, je ona tou první, kdo si všimne našich krásných zpracovaných poznámek a udělá chybu "za mě mne Admá ostatními, bys s dobrým Admámyslem, chvilil:

Že to jste dělala v Excelu? Ten je ale dost náročný, viďte. Ale je to fakt super. To je náš pad, s tím jsem se tu ještě nesetkala.

Protože i ona si ráda věci zpracovává na PC, poprosím mne, zda bych já - která to taje mohla objasnit a zda by si něco ode mne mohla zkopírovat pro sebe. O Admáestáivce si o všem povídáme. Snažím se dlat nenápadnou myšlívku, která jsou poklony a chvíly cizí. Možná zrovna v tu chvíli u mne začala pracovat pud sebezáchovy, kdo vě.

Kdepak, v ten moment se naplňuje jedna Admáedtucha: ve vzduchu Admám - mo cítěním není víst a temno v duších.

V Admá-Admá-ch dnech mi dává vají - ony Admámi Rakušáky sakra najevo, že jsem tu nezádná a nejen tu. Snad jeden Admáklad za všechny. O Admáestáivce si platím v automatu, umstáně na chodbě, kapu - no a po vpití odhazují kelmek do odpadové nádoby ve Admádě.

Ta nejstarší z klanu se do mne pustí - Že co to tam házíte? Tam to nepatří! Copak jste něetla na automatu, že se přizdně kelmky mají - házíte do koše u automatu?!

V ten moment mám pocit, že snad špatně rozumím a tak vykáim.

Že vy jste mne snad neslyšela? Seberte to a dejte to tam, kam to patří!

Vidím rudě, ale snažím se zachovat si chladnou hlavu. Srdce mi tepe 240 za minutu, ještě chvíli a hodím já - ten koš na hlavu.

Náš stá - koně - Admáestáivka a vchází - lektorka.

Báhem dalších dnů situace vrcholí. Báhem všeluky musíme od asu odpovědat na otázky a mně se stane, že přikrám nepochopím a špatně

odpověď-m, a i odpověď-m správně, leďně mecky splácáně, jak se děje!

Že No jistě, to jsou ti cizinci-přivandrovalci, zadarmo kursy a neumějí- to, chápe, a jině zlá ty.

Dojde to tak daleko, že mě jmu, kterě mi chodil naproti a vidě, jak jsem nešťastně, chtě podat stěnost u vedoucího kursě.

Nepřistupuji na jeho nabídku a věci si přeměně-m ději sama. Přeměď zařátkem ranněho kursu dojde za lektorkou a s měm trěpeně-m se jě-svěně-m. Bohužel, ona s tě-m neměně nic moc dělat a vedoucí- je na dovoleně. A tak si přemě-kěm - musě-m vydrěet, musě-m to zvlědnout! Ale ta fajn lektorka mi poměně alespoť tě-m, že mne v dalěch dnech jě nevyvolěvě.

Přistihuji se přemě tom, že onu přěfku klanu (kředě, mrěavě, se zěm pohledem, nezaměstnaně, asi 52 letě) fakt neměm rěda, a kdybych mohla, vyrvala bych všechny vlasy na hlavě! A taky mne v tu chvíli hrozně mrzě, že zatě-m jěstě stěle neovlěď jazyk natolik, abych jě- to vě přěkně od plic přeměkla a vytmavila. A tak se dalěch tědnech tyhle ženskě snaě-m ignorovat a nepřemě-měho spojení zě-skěvěm v jedně milě spolustudentce, Mařce. Nicměně i z ně- cě-tě-m, že se jich bojě- a nechce s nimi přemějě-t do přemě-měho konfliktu. Sedě-m s ně-potě ve dvojici v tě přěstí kurzu, kterě proběhě na přě-těch. A na těstě- přěvě s moderně- technikou mě; ta nejhorě- jedubaba velkě problěmy, takě jě-nezběvě, neě se po přeměstěvkěch vějude moěně přě-dit po informacěch a nemě; ěas na nic jiněho.

Po těmch mě-sě-cěch kurs skoněil a jě z něho odejla jako ěspěně ěně, nicměně s naprosto divněmi pocity. Snaě-m se pochopit, proč, co a jak. Pak mi to dojde. Tady přeměce věbec neělo o nějakě vlastenectě-, nepřemějětelkě pocity v podobě rasismu, něbrě o ěplně obyěejnou zěvist. Zěvist vějudypě-tom přeměpravenou vyskoěit, bodnout věs zěkeěně do zad. Jsem jěstě mladě, měm muě a život přemě sebou!

Nicměně, děkuji přěvě věm, těm těm protivněm ženskěm, děkuji věm za to, že jsem teě zas o něco chytějě. Protoě jsem se opravdu uěila ze věch sil.

IVANA, hrdě ěně-